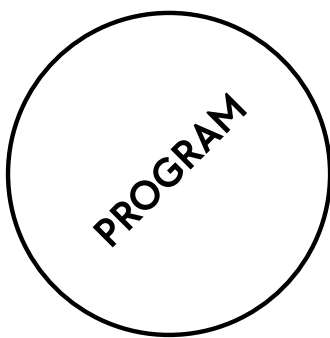
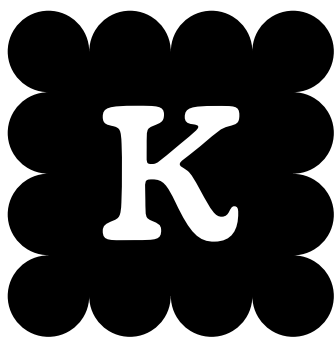

Phil Olson

Prezent

reżyseria
Aneta Groszyńska-Kącka

Podtrzymujemy na duchu...

Teatr Komedia w Warszawie

ul. Juliusza Słowackiego 19a
01-592 Warszawa
widownia@teatrkomedia.pl

Kasa Teatru

tel. 22 569 00 01
bilety@teatrkomedia.pl

Godziny pracy kasy

wtorek – piątek 12:00–18:00
sobota – niedziela 14:00–18:00
oraz zawsze godzinę przed spektaklem

www.teatrkomedia.pl

zajrzyj do nas!

Kto powiedział, że duchy nie mają poczucia humoru? Albo że śmierć to koniec, a nie początek niezręcznych rozmów rodzinnych? Weźcie za przykład taką sytuację: jesteście w – jak Wam się wydaje – całkiem przeciętnym domu na amerykańskim przedmieściu. Ktoś świętuje tu dziś urodziny, ktoś ogłasza ważne decyzje i plany na przyszłość, są dawno niewidziani goście i sporo zamieszania. Niby nic takiego. A jednak.

Zmarła 11 miesięcy wcześniej Mama powraca jako duch w 60. urodziny męża. Na dodatek wraca z misją. Ale sama nie wie do końca, na czym ma ona polegać. Wie za to, że w zadaniu może pomóc najstarsza córka, która – jako jedyna – słyszy jej głos. Tyle że córka jest tu tylko na chwilę i tylko dlatego, że taki był warunek sądu i terapeuty. Jeśli nie dostanie wymaganego podpisu, to trafi do więzienia, a jeśli dostanie, to zaszyje się na długo przy kopaniu studni w Somalii. Wtedy duch Matki „nie zarobi na swoje skrzydła” i utknie na wieki w „luteranśkim czyścisku”, nikt nie odkryje sekretów, które mają moc zmieniania wszystkiego, nie naprawi tego, co przez lata popękało w rodzinnych relacjach i nie pogodzi się z przeszłością. Klasyczny pat.

Prezent Phila Olsona (przekład: Elżbieta Woźniak) to pełna humoru i SERCA opowieść o rodzinie, która – choć często potrafi doprowadzić do szaleństwa – w najważniejszych momentach staje się najpewniejszym schronieniem. W tej historii zabawne dialogi i zaskakujące zwroty akcji przeplatają się ciepłem, które zostaje z widzami na długo po wyjściu z teatru.

Sztuka miała premierę w Los Angeles w 2013 roku i od tego czasu wystawiana była z powodzeniem na wielu światowych scenach, zbierając entuzjastyczne recenzje nie tylko za błyskotliwe poczucie humoru i lekkość budowania opowieści o tym, co trudne, ale i za ukrytą pod ich płaszczem mądrość oraz czułość.

Zapraszamy na spektakl o nadszarpniętych relacjach, natrętnych duchach i niecierpliwych sprawach, które prędzej czy później wracają. No i o tym, że matki zawsze mają rację – nawet gdy ich już nie ma – a niektóre rozmowy z nimi trwają... wieczność.

Phil Olson

Prezent

REŻYSERIA
Aneta Groszyńska-Kącka

SCENOGRAPHIA I KOSTIUMY
Zuzanna Markiewicz

PRZEKŁAD
Elżbieta Woźniak

REŻYSERIA ŚWIATŁA
Marek Klepczarek

WYSTĘPUJĄ

Katarzyna Figura
(Mama)

Marek Kalita
(Tata)

Paulina Holtz
(Trish)

Agnieszka Skrzypczak
(Kat)

Julia Banasiewicz
(Brittney)

Filip Lipiecki
(Kevin)

Robert Ostolski
(Pani Norquist)

KIEROWNICZKA PRODUKCJI
Justyna Pankiewicz

REALIZACJA AUDIO/VIDEO
Marcin Bociński
Mateusz Bagiński
Olga Rojek

KIEROWNIK TECHNICZNY
Marcin Gajewski

KIEROWNIK OBSŁUGI SCENY
Paweł Stefaniak

MONTAŻYŚCI SCENY
Krzysztof Iwański
Tomasz Drozdowski
Mikołaj Gurdek-Szkudlarek
Hubert Gurdek-Szkudlarek
Szymon Gajewski

INSPICJENTKA
Martyna Mielnik

PRODUKCJA
Marta Kostoń
Ewa Piórek

REALIZACJA ŚWIATŁA
Donald Klepczarek
Marek Klepczarek
Szymon Bogusz

GARDEROBIANE
Katarzyna Adamczyk
Irmina Kurowska
Magdalena Walędziak

KOORDYNACJA PRACY
ARTYSTYCZNEJ, INSPICJENT
Robert Ostolski

REKWIZYTOR
Łukasz Kubiak

PREMIERA 18 PAŹDZIERNIKA 2025

ZDJĘCIA PROMOCYJNE Marek Zimakiewicz

PLAKAT zdjęcie Marek Zimakiewicz · identyfikacja Elipsy

KOMUNIKACJA I PROMOCJA Anna Andraka · Agnieszka Butowska

Anna Hautz · Łukasz Orłowski · Justyna Piliszek

PROGRAM SPEKTAKLU redakcja Anna Andraka · Łukasz Orłowski · skład Elipsy

Sztuka Phila Olsona *Prezent (Mom's Gift)* jest wystawiana za zgodą Concord Theatricals w imieniu Samuela Frencha, Inc. www.concordtheatricals.com

Śmiech jest ryzykiem

Rozmowa z Anetą Groszyńską-Kącką

Kamila Paprocka-Jasińska: *Prezent* Phila Olsona – amerykańska komedia o relacjach rodzinnych – to gatunek, którego topowi reżyserzy zwykle unikają. Ty się go nie przestraszyłaś.

Aneta Groszyńska-Kącka: W polskim teatrze mamy duopol: z jednej strony teatr artystycznie ambitny, z drugiej – komercyjny. Pomiędzy jest niewiele. A mnie interesuje teatr, który porusza ważne tematy, ale korzysta z narzędzi komedii. Śmiech jest demokratyczny, potrafi łączyć różne grupy widzów – i liczę, że tak właśnie będzie w przypadku tej realizacji. Czy inkluzywność w teatrze nie oznacza robienia spektakli dla bardzo szerokiej widowni? Inspirujące jest dla mnie, w jaki sposób o teatrze popularnym pisał kiedyś Maciej Nowak – i to jest to, co staram się w naszym teatrze robić, czyli szukać tekstów dotyczących ważnych społecznie tematów a jednocześnie skierowanych do szerokiego grona widzów.

Jak trafiłaś na tę sztukę?

W swojej codziennej pracy przesiewam wiele sztuk, a tę dostałam od tłumaczki – Elżbiety Woźniak. W warstwie tekstowej łączy ona komedię z czułością i refleksją. Mówi o potrzebie bliskości, relacjach rodzinnych – czyli o tym, czego brakuje nam w życiu. Tematem jest tu także proces żałoby. Tekst dotyczy zatem tego, co najtrudniejsze w naszej kondycji: tematów śmierci i rozstania. Na żałobę jesteśmy trochę przygotowani biologicznie, trochę kulturowo, ale psychicznie nigdy w pełni. Każda żałoba jest pierwsza i niepowtarzalna.

Spiritus movens wydarzeń jest duch matki (nomen omen). Ta postać jest nie tylko źródłem komicznych sytuacji, ale i sensu – czym jest dla ciebie?

Duch matki wydaje mi się najbardziej żywą postacią. Jest postacią wyjątkowo sprawczą, zdeterminowaną i konkretną, ale też wnoszącą pierwiastek dystansu oraz humoru do rodzinnych relacji – bardzo zresztą potrzebny, bo atmosfera w tej rodzinie jest duszna. Każdy inaczej radzi sobie tutaj z żałobą, przez co trudno o zrozumienie i porozumienie: Kat nie pogodziła się jeszcze ze śmiercią matki, a ojciec już próbuje układać sobie życie na nowo i odcinać przeszłość. Cała ta opowieść – i ten spektakl – jest o procesie godzenia się ze stratą i pożegnaniem z matką. No a matka, jak to matka, chce rozwiązywać wszystkie problemy za innych i długo nie widzi, że tak się nie da. Właśnie to jest w tej historii najzabawniejsze i najbardziej ludzkie.

Matka ma też w tym swój konkretny cel – bardzo chciałaby w końcu opuścić „luterński czyściec”.

Czytam ten czyściec jako metaforę tęsknoty, pogodzenia się z rozstaniem, ze stratą. W jakimś sensie wszyscy są tutaj w „luterskim czyścieniu” – funkcjonują gdzieś „pomiędzy”, w stanie zawieszenia. Ich spotkanie rodzinne jest jak długie pożegnanie, wielki finał procesu pogodzenia się ze stratą.

Rodzina w *Prezencie* – toksyczna czy zwyczajna?

Zwyczajna, czyli taka, w której znamy swoje role i maski, ale już nie ludzi z całą ich złożonością. Bo paradoksalnie najtrudniej jest być ciekawym tych, z którymi jesteśmy najbliżej. Łatwiej pogadać o pogodzie niż o lękach czy samotności. Siedzimy na kozetkach u terapeutów, a rzadko rozmawiamy ze sobą, bo ogranicza nas lęk przed bliskością. Porusza mnie, że jedna z bohatererek, Kat, tak późno odkrywa swojego ojca i to, że nie jest on tylko „funkcją ojca”, ale człowiekiem, który ma swoją historię i swoje potrzeby, deficyty i ułomności. Dzięki spotkaniu i rozmowie bohaterowie tej opowieści dostrzegają w sobie pełnowymiarowych ludzi. *Prezent* proponuje nam pozytywne rozwiązanie skomplikowanych historii, które wszyscy znamy.

Ta komedia balansuje między czułością i namysłem nad tym tematem a zwykłym śmiechem. Czy w spektaklu będziecie chcieli zrównoważyć te nastroje?

Śmiech jest jednym ze sposobów radzenia sobie z trudną rzeczywistością, receptą na rozładowanie napięć. Pozwala oswoić tematy, do których na co dzień staramy się nie zbliżać, przyjrzeć się im z czułością i zrozumieniem. A poza tym *Prezent* jest dobrze napisanym tekstem, dzięki czemu w pracy nad wystawieniem możemy odkrywać z ekipą aktorską zaszyte napięcia i głębie. Na pierwszy rzut oka stereotypowe postaci – nieogarnięta blondynka, nowa w towarzystwie podejrzana kobieta, przystojny chłopak z sąsiedztwa, wścibska sąsiadka – kryją pod tymi kliszami i maską żartu bardziej złożone historie i motywacje: prawdziwych ludzi z ich niedoskonałościami, marzeniami, pragnieniami. To komedia psychologiczna zatem, śmiech służy tu rozładowaniu napięcia. Nie będzie to jednak bulwarowy rechot, ale sposób na przebicie balona niedopowiedzeń i przemilczeń, na śmiech, który rozmiękcza relacje.

Na scenie zobaczymy popularnych aktorów: Katarzynę Figureę, Paulinę Holtz, Marka Kalitę.

Staram się tworzyć w Teatrze Komedia nieoczywiste konstelacje ludzkie. Marek wnosi prawdę i głębie, Kasia – szaleństwo i wrażliwość, Paulina – doświadczenie i autentyczność. Do tego młodzi aktorzy z różnych aktorskich szkół. To jest mocna drużyna, ale i ciekawy aktorski ferment, bo każde z nas wchodzi z innym rodzajem doświadczenia i energii w tę współpracę.

Jak odkryłaś dla siebie komedię jako reżyserka? Jakie znaczenie w tym miała współpraca z Michałem Sufinem i Klubem Komedii?

Już w szkole, na studiach reżyserskich, cokolwiek robiłam – było śmieszne. To mój sposób komunikacji z rzeczywistością. Klub Komedii, czy współpraca dramaturgiczna z Janem Czaplińskim, tylko to potwierdziły. Ja po prostu nie umiem wytrzymać w pełnej powadze, a śmiech i żart pozwalają nie tylko uwolnić energię psychiczną, ale także budować język skrótów i aluzji, a przez to dotykać wszystkiego, czego nie da się nazwać wprost, albo odzyskać kontrolę nad czymś, co nas przerasta.

Muszę powiedzieć, że zaskoczyłaś mnie tymi wyborami – znamy się jeszcze ze studiów na Wydziale Wiedzy o Teatrze warszawskiej AT. Wtedy w głowie mieliśmy głównie teatr poszukiwać, Gardzienice, teatr śmierci Kantora.

Pamiętam, że na WOT nie mieliśmy żadnych zajęć z komedii, nie rozmawialiśmy o niej. Nie dostaliśmy żadnych narzędzi, by o niej rozmawiać i ją analizować. To chyba symptomatyczne, że została wykreślona z horyzontu akademickich zainteresowań.

Myszę, że teatr improwizowany, który narodził się w naszym roku, był rodzajem odreagowania teatralnego patosu, sposobem, by zbliżyć się do tematu śmiechu w teatrze, odnaleźć lekkość. Czy reżyserując, również korzystasz z technik improwizacji?

Wszystkie te doświadczenia – nawet gardzienickie – zostały we mnie. Co by nie mówić o Gardzienicach, to z tamtych lat wyszłam z poczuciem rytmu scenicznego. Komedia to też rytm i trzeba mieć dobry słuch, żeby trafnie umocować żart. Nie korzystam bezpośrednio z narzędzi impro, ale na pewno są one pomocne, żeby uwalniać blokady, płynąć z nurtem wyobraźni. Impro wykorzystuje też wiele komediowych zasad dotyczących między innymi budowania dramaturgii, napięcia, wywoływania śmiechu za pomocą zdarzeń, postaci czy sytuacji.

Śmiech w teatrze bywa traktowany jako coś gorszego.

Mamy ogromny poziom autocenzury nałożony na śmiech. Każde wykroczenie poza to, co ogólnie przyjęte, przynosi ryzyko. Śmiech też. A tymczasem jego potrzeba jest coraz większa – zarówno w aktorach, w twórcach, jak i w społeczeństwie. Na studiach uczono nas, że o poważnych tematach trzeba opowiadać serio, z patosem. Śmiech wydawał się ludyczny, wstydlivy. A to naturalny sposób przeżywania, potrzebny i demokratyczny. Dzisiaj śmiech albo jest czymś przaśnym, albo czymś, czego wstydzimy się lub boimy. Nie masz tak, że kontrolujesz się z żartami?

Zdecydowanie tak. Upadła kultura opowiadania dowcipów, są niepopularne politycznie.

Żyjemy w czasie napięć, śmiertelnej powagi, rewolucji społecznych, które nie lubią śmiechu, dystansu i wolności – dlatego trudniej jest robić komedie. A to gatunek głęboko humanistyczny, bo opowiada o ludzkich słabościach z pełnym zrozumieniem dla nich, z empatią wobec niedoskonałości. Tego bardzo brakuje, bo mamy małą wyporność na niedoskonałość, niegotowość, szarość czy inność.

W komentarzach czy recenzjach krytyków można przeczytać opinie, że robicie teatr dla liberalnej inteligencji. Czy to rzeczywiście jest wasza główna grupa odbiorcza?

Chcemy docierać do różnych widzów, także konserwatywnych. Właściwie cały czas ścieramy się z różnymi prądami – czasami sami i celowo je tworzymy – jeśli chodzi o budowanie publiczności. *Karnawał warszawski* budzi kontrowersje w jednej grupie, których kompletnie nie rozumiem inna; *Złodziej* odwrotnie, *Zemsta* godzi wszystkich. I tak dalej. To też jest bardzo ożywcze twórczo, artystycznie, organizacyjnie. Zwłaszcza że wszystkie te tytuły trafiają do szerokiej publiczności.

Marzę o teatrze, w którym każdy znajduje coś dla siebie – w spolaryzowanym społeczeństwie komedia może mieć moc wspólnotową.

Kamila Paprocka-Jasińska

Teatrolożka z socjologicznym biglem. Studiowała między Miodową a Krakowskim Przedmieściem, pracuje w Instytucie Teatralnym na Jazdowie, mieszka na Żoliborzu.

Danuta Golec

Poczucie humoru to naprawdę poważna sprawa

Obszar relacji rodzinnych nie przypomina malowniczego zakątka natury, gdzie fruwają kolorowe motyle, słysząc szmer płynącego potoku i ćwierkanie ptasząt. To raczej gęsty las, w którym można zgubić drogę i stracić z oczu innych ludzi, gdzie często czujemy się pogubieni, przestraszeni, rozszluszczeni i zagrożeni. Tak, czasami udaje się wyjść na tę piękną łąkę i cieszyć jej urokiem, ale nie można tam zamieszkać, bo nie pozwala na to rytm narzucany przez życie.

Kiedy w tym gęstym lesie ktoś uznaje, że wie wszystko, zaczynają się prawdziwe kłopoty. Jeśli dodatkowo o wielu sprawach nie można porozmawiać, nie można zapytać, odpowiedzieć, wyjaśnić, przeprosić, przyjąć przeprosin – robi się naprawdę trudno. Jak w sztuce *Prezent*, a zwłaszcza w kontaktach Kat z tatą. Relacje rodzinne napinają się i rozrywają, piętrzą się nieporozumienia, dużo jest wzajemnego osądu i niechęci. Ludzie krzywdzą się nawzajem i krzywdzą samych siebie. Przekonani, że to właśnie oni wiedzą, jak jest.

Kto albo co może pomóc? Skąd mogą te dwa uskrzydłone słowa „nie wiem”, o których pisała Wisława Szymborska, nadlecieć, skłonić do refleksji i dopuszczenia skrywanych potrzeb i uczuć? W jakich zakątkach umysłu możemy odnaleźć tę postawę – połączenie mądrości, ciepła, życzliwości dla ludzi i bezcennego poczucia humoru, które łagodzi grozę życia, zmusza do zdjęcia obronnej zbroi i wytrąca z ręki niebezpieczną broń?

Dobra matka (w psychoanalizie mówimy o „wystarczająco dobrej”, żeby nie wymagać bycia nierealnym ideałem) wyposaża umysł dziecka w takie narzędzia. Jednym z nich jest poczucie humoru. Obliczono, że przeciętne niemowlę cierpi i płacze przez połowę czasu spędzanego w stanie czuwania. Dręczą je kolki, jest unieruchomione, ma mokrą pieluchę itd. Matki intuicyjnie wiedzą, że trzeba jakoś wyzwolić je z tej „podstawowej niedoli”, zmieniając ją w wesołość, więc bardzo wcześnie wchodzą w rolę klauna, stand-upera, komika. Robią miny, łaskoczą dziecko, „występują” przed nim. To wbrew pozorom bardzo poważne i ważne działanie – matki krok po kroku rozwijają w dziecku poczucie humoru, ucząc je przyjmowania mniej napiętej postawy w obliczu ludzkich kłopotów.

Z badań wynika, że większość relacji matek z córkami jest dobra. Oczywiście, są wyjątki, ale generalnie matki wspierają swoje córki, motywują je do rozwoju, znoszą ich humory i fochy, dzielą się swoim doświadczeniem – mówiąc w skrócie, przygotowują je do bycia dorosłymi kobietami, które będą wiodły dobre i szczęśliwe życie. Poza tym pomagają w rozwiązywaniu konfliktów z innymi – koleżankami, chłopakami, innymi domownikami. Uczą dziewczynki wielu ważnych i niezbędnych umiejętności emocjonalnych.

Gdy dziecko już dorośnie – jak Kat ze sztuki *Prezent* – a matka odejdzie, owo wyposażenie okaże się bezcenną pomocą na życiowych zakrętach. Można się pogubić, można przekroczyć dozwoloną prędkość i pobić policjanta, ale ta dobra matka z przeszłości powróci – jak duch albo jako duch – i dalej będzie spełniać swoją misję. Nawet jeżeli sama nie potrafi tej misji nazwać, to intuicyjnie wyczuwa, że chodzi o to, żeby wspierać swoją córkę, stać za nią murem, ale także po raz kolejny rozbawić swoje dziecko, wytrącić je z poczucia, że jest najbardziej nieszczęśliwym stworzeniem na świecie, podważyć jego przekonanie, że wszyscy je krzywdzą.

Warto pamiętać, że śmiech jest sprawą bardzo poważną. Uciera nosa arogancji, sieje bezcenny zamęt i pozwala wyjść z niebezpiecznych ostępów na kwiecistą łąkę. Choć na chwilę.

Danuta Gólec

Psycholożka i psychoterapeutka psychoanalityczna, autorka książki *Czym życiem żyjesz*.

Twórczynie i twórcy

foto: Marek Zimnikiewicz

Aneta Groszyńska-Kącka

reżyseria

Reżyserka teatralna, od 2022 roku pełni funkcję zastępcy dyrektora ds. artystycznych w Teatrze Komedia. Absolwentka Wydziału Reżyserii oraz Wydziału Wiedzy o Teatrze Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie.

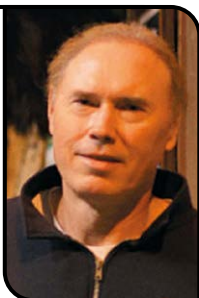
Reżyserowała w czołowych teatrach w Polsce, m.in. w Teatrze Nowym im. Dejmka w Łodzi, Teatrze Powszechnym im. Hübnera w Warszawie, Narodowym Starym Teatrze w Krakowie czy Teatrze Dramatycznym im. Szaniawskiego w Wałbrzychu. To właśnie w Wałbrzychu stworzyła głośne i nagradzane spektakle: *Zapolska Superstar* (czyli *jak przegrywać, żeby wygrać*) oraz *Sienkiewicz Superstar* (czyli *zupełnie spóźniona anegdota biograficzna na chwalebny okazję stulecia odzyskania niepodległości*).

Jej twórczość wyróżnia się wnikliwym, a jednocześnie pełnym humoru podejściem do tematów społecznych i historycznych. Potwierdzają to m.in. spektakle *Wróg się rodzi* (Teatr im. Horzycy w Toruniu), *Krzyk był ciszej* (Teatr Nowy w Poznaniu), *Czy pingwiny mają kolana?* (Teatr Dramatyczny w Wałbrzychu) czy *Głód* na podstawie reportażu Martina Caparrósa (Narodowy Stary Teatr w Krakowie). W Teatrze Komedia zrealizowała przedstawienie dla dzieci *Misja Sowy* wg Tomasza Stawiszyńskiego oraz spektakl *Kobieta Pracująca*. Powraca Macieja Tubieńskiego.

Phil Olson

tekst

Dorastał w Edinie w stanie Minnesota, miejscu, w którym powstało pierwsze kryte centrum handlowe. Dziadkowie jego ojca przybyli z Norwegii i osiedlili się na farmie na północ od Fargo w Dakocie Północnej. Dziadkowie jego matki również przybyli z Norwegii i osiedlili się w Virginii w stanie Minnesota – w regionie górniczym. Phil Olson grał w futbol amerykański, koszykówkę i uprawiał lekkoatletykę w Edina East High School, zdobywając mistrzostwo stanu Minnesota w rzucie dyskiem. Został niedawno przyjęty do Galerii Sław Sportu Ediny.

Po ukończeniu szkoły średniej studiował matematykę na Dartmouth College, był członkiem drużyn lekkoatletycznych All Ivy, All New England oraz All East i grał na pozycji silnego skrzydłowego (tight end) w drużynie futbolowej, która zdobyła mistrzostwo Ivy League. Po ukończeniu Dartmouth Olson próbował swoich sił w Chicago Bears. Po „lecie z Bears” zdobył tytuł MBA na University of Chicago i rozpoczął karierę w biznesie, jednocześnie pisząc sztuki teatralne i scenariusze.

Phil obecnie mieszka w Los Angeles, gdzie pisze i produkuje sztuki. Ma na swoim koncie 16 opublikowanych sztuk, które były wystawiane ponad 400 razy w USA i Kanadzie. Dziesięć z jego sztuk zostało opublikowanych przez Samuela Frencha (Concord Theatricals), w tym: *Don't Hug Me, A Don't Hug Me Christmas Carol, A Don't Hug Me County Fair, Don't Hug Me I'm Pregnant, Don't Hug Me We're Married, Don't Hug Me We're Family, Mom's Gift, A Nice Family Gathering, A Nice Family Christmas* i *Polyester The Musical*. Olson napisał 7 nagradzanych sztuk osadzonych w małych miasteczkach Minnesoty.

Jego sztuka *A Nice Family Gathering* została wykupiona z myślą o adaptacji filmowej. Jego sztuka *Mom's Gift* była wystawiana m.in. w Meadow Brook Theatre w Rochester Hills w stanie Michigan, z udziałem Cindy Williams (znanej z *Laverne & Shirley*).

Elżbieta Woźniak

przekład

Tłumaczka. Ukończyła filologię angielską na Uniwersytecie Warszawskim. Najchętniej tłumaczy komedie, farsy i musicale, ale również dreszczowce czy sztuki o poważnej tematyce. Przekłada teksty angielskie, amerykańskie, australijskie i kanadyjskie. Ostatnio także dramaty dla dzieci

i młodzieży. Odkryła nieznanych wcześniej polskim widzom autorów: Paula Pörtnera (*Szalone nożyczki*), Raya Cooneya (*Mayday i Mayday 2*), Robina Hawdona (*Wieczór kawalerski i Weekend z R*), Kena Ludwiga (*Księżyc nad Buffalo*), Alana Bennetta (*Szaleństwo Jerzego III*), Terrence'a McNally'ego (*Maria Callas. Masterclass, Matki i synowie*), Edwarda Taylora (*Żona potrzebna od zaraz*), Williama Nicholsona (*Odwrót*), Erica Chappella (*Złodziej*), Johna Buchana (*39 steps*), Conora McPhersona (*Dublińska kolęda*), Toma Stopparda (*Rock'n'roll*), Nicka Payne'a (*Konstelacje*), Tima Firtha (*Dziewczyny z kalendarza*), Petera Quiltera (*Boska*), Richarda Harrisa (*Stepping out*), Nicka Deara (*Władza*). Tłumaczyła także libretta licznych musicali, takie jak: *Miss Sajgon, Boyband, Evita, Bagdad Café, Carmen Latina, Oklahoma, Ghost* i inne. Jest autorką przekładów: *Coś nie gra* H. Lewisa, J. Sayera, H. Shieldsa; *Quiz* J. Grahama; *Dom lalki. Część 2* L. Hnatha; *Lily* oraz *Jak Zabłocki na mydle* J. Popplewella, *Dziewczyna z pociągu* R. Wagstaffa i D. Abela, *Głowa w piasek* M. Murraya, *Gra w randki* P. Quiltera. W Teatrze Komedia wystawiono ponad trzydzieści sztuk w jej tłumaczeniu.

foto: Janusz Gutther

Zuzanna Markiewicz

scenografia i kostiumy

Kostiumografka, scenografka, doktorka filozofii; autorka kostiumów operowych, teatralnych, filmowych, baletowych; projektowała kostiumy m.in. dla Teatru Ateneum (Cesarz reż. M. Grabowski), Teatru Polonia (*Aleja Zasłużonych* reż. K. Janda, *Próby*, reż. M. Grabowski, *Policja. Noc zatracenia*, reż. A. Saramonowicz, *Siedem sekund wieczności*, reż. P. Szalsza), Och-Teatru (*Ożenek*, reż. J. Gajos, *Dziewczyna z pociągu*, reż. C. Żak) i Teatru Powszechnego w Warszawie (*Czynny do odwołania*, reż. P. Bikont), Opery Bałtyckiej w Gdańsku (*Sen nocy letniej*, chor. G. Veredon), Trondheim Symfoniorkester & Opera (*Il mondo della luna*, reż. E. Buchmann), Teatru Wielkiego (*Rigoletto*, reż. P. Bosio, *Viva la mamma*, reż. R. Skolmowski, *Grek Zorba*, chor. L. Massine, *Dziewczyna z Dzikiego Zachodu*, reż. K. Sofulak), Teatru Nowego (m.in. *Wiele demonów* reż. M. Grabowski, *Fantazja Polska* reż. M. Wojtyśzko) i Teatru Muzycznego w Łodzi (*Złap mnie jeśli potrafisz*, reż. J. Szydłowski, *Miss Saigon*, reż. Z. Macias, *Nędznicy*, reż. Z. Macias), Teatru Bagatela w Krakowie (*Wesele Figara*, reż. M. Grabowski), Teatru im. Żeromskiego w Kielcach (*Prędko, prędko*, reż. M. Grabowski), Teatru im. Mickiewicza w Częstochowie (*Testosteron*, reż. A. Saramonowicz), do filmów: m.in. *The Saints* M. Scorsese, *Acts of the Apostles* B. Hiltona, *Martin Luther. The idea that changed the world* D. Batty'ego, *Affair of Honor* I.F. Heringa, *Władcy przygód. Stąd do Oblivio* T. Szafrąńskiego; spektakli telewizyjnych M. Wojtyśzki: *Dowód na istnienie drugiego* i *Ni z tego, ni z owego*; etudi szkolnych: *Pod J. Satanowskiej* i *Pierwsze lato końca świata* N. Gonery; pracowała w Teatro dell'Opera di Roma, przy licznych programach telewizyjnych, reklamach i teledyskach; od 2009 roku projektuje kostiumy dla Stowarzyszenia Teatralnego Bado. W Teatrze Komedia zaprojektowała scenografię i kostiumy do spektaklu *Złodziej* w reżyserii Cezarego Żaka.

fol. Agnieszka Cycka

Aktorki i aktorzy

Katarzyna Figura

Polska aktorka filmowa i teatralna. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie (1985) i stypendystka Conservatoire d'Art Dramatique w Paryżu. Karierę sceniczną rozpoczęła rolą Iriny w *Trzech siostrach* Antoniego Czechowa w reżyserii Macieja Englerta w Teatrze Współczesnym w Warszawie, w którego zespole była w latach 1985–1988. Od 2006 do 2013 roku była aktorką stołecznego Teatru Dramatycznego, gdzie wystąpiła m.in. w spektaklach: *Alina na zachód* Dirka Dobbrowa w reżyserii Pawła Miśkiewicza (2006) i *Persona. Marilyn* Krystiana Lupy (2009). W Teatrze Polonia Krystyny Jandy zagrała w dwóch monodramach: *Badania terenowe nad ukraińskim seksem* wg Oksany Zabuzko w reżyserii Małgorzaty Szumowskiej (2006) oraz *Kalina* wg scenariusza i w reżyserii Małgorzaty Głuchowskiej (2013).

Od 2013 roku jest aktorką Teatru Wybrzeże w Gdańsku – zagrała m.in. w *Marii Stuart* Friedricha Schillera w reżyserii Adama Nalepy (2014), *Fahrenheit 451* Marcina Cecko w reżyserii Marcina Libera (2016), *Trojankach* Eurypidesa w inscenizacji Jana Klaty (2018) oraz tytułową rolę w *Fedrze* Jeana Racine'a w reżyserii Grzegorza Wiśniewskiego (2019), za którą otrzymała nagrodę Grand Prix oraz Nagrodę Publiczności 60. Kaliskich Spotkań Teatralnych Festiwalu Sztuki Aktorskiej oraz Pomorską Nagrodę Artystyczną.

W Teatrze Atelier im. Agnieszki Osieckiej w Sopocie stworzyła poruszającą kreację Marleny Dietrich w spektaklu *Szary Anioł* w reżyserii André Hübnera-Ochodlo (2025).

Za całokształt pracy sceniczej, w uznaniu dla wybitnych osiągnięć na deskach teatru polska sekcja Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Teatralnych (AICT) uhonorowała ją w 2025 roku prestiżową Nagrodą im. Ireny Solskiej.

Kultowe kreacje aktorskie stworzyła w filmach: *Pierścień i róża* Jerzego Gruzy (1986), *Pociąg do Hollywood* Radosława Piwowarskiego (1987), *Kingsajz* (1988), *Kiler* (1997), *Kiler-ów 2-óch* (1999) Juliusza Machulskiego. W jej bogatej filmografii są też takie produkcje jak: *Mleczna droga* (1990), *Wrzecziono czasu* (1995), *Słoneczny zegar* (1997) Andrzeja Kondratiuka, *Historie miłosne* Jerzego Stuhra (1997), *Szczęśliwego Nowego Jorku* Janusza Zaorskiego (1997), *Ajlawju* (1999) i *Siedem uczuć* (2018) Marka Koterskiego, *Zemsta* Andrzeja Wajdy (2002), *Żurek* Ryszarda Brylskiego (2003), *Ubu król* Piotra Szulkina (2003), *Yuma* Piotra Mularuka (2012), *Śniegu już nigdy nie będzie* Małgorzaty Szumowskiej (2020), *Dziewczyny z Dubaju* Marii Sadowskiej (2021) czy *Chrzcziny* Jakuba Skoczka (2022). Wystąpiła też w filmach Wojciecha Jerzego Hasa, Krzysztofa Kieślowskiego, Roberta Altmana, Romana Polańskiego. Chętnie współpracuje z młodymi filmowcami – za rolę Amelii w krótkim metrażu *Victoria* Karoliny Porcari otrzymała Nagrodę im. Elżbiety Czyżewskiej na New

fol. Weronika Kuźma

Marek Klepczarek

reżyseria światła

Urodzony w 1987 roku w Warszawie. Z wykształcenia architekt wnętrz, z zawodu oświetleniowiec. Za konsolę od ośmiu lat - na początku w Teatrze Kwadrat, od 2020 w Teatrze Komedia. Zaprogramował i zrealizował blisko 50 spektakli, także w ramach

międzynarodowych projektów i festiwali (Festiwal Kultury Żydowskiej Warszawa Singera). *Prezent* jest jego debiutem w roli reżysera światła.

Interesuje się historią sztuki, największy w Komedii miłośnik gry w golf.

York Polish Film Festival (2023), a krótki metraż *Jestem* w reżyserii Cezarego Orłowskiego z jej udziałem nagrodzono na Toronto Polish Film Festival.

Wśród przyznanych jej licznych nagród i wyróżnień są m.in. dwie nagrody za pierwszoplanowe role kobiece Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni (*Ajławi* 1999, *Żurek* 2003), dwie Złote Kaczki dla najlepszej aktorki filmowej sezonu (1988, 1998), Polska Nagroda Filmowa Orzeł za najlepszą główną rolę kobiecą (*Żurek* 2003), Specjalna Nagroda im. Zbyszka Cybulskiego za całokształt twórczości (2019).

Katarzyna Figura zaliczana do grona najwybitniejszych polskich aktorek, ceniona za wszechstronność i charyzmę, w tym roku świętuje 40-lecie pracy artystycznej. W swoim dorobku ma ponad sto ról filmowych i teatralnych.

Marek Kalita

Aktor teatralny i filmowy, reżyser i scenograf. Teatr jest jego pasją. Grał w spektaklach Krystiana Lupy, Krzysztofa Warlikowskiego, Grzegorza Jarzyny, Jerzego Jarockiego i Andrzeja Wajdy.

Jest absolwentem Wydziału Aktorskiego krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej (1981). Był współtwórcą krakowskiego Teatru Bückleina, mając wpływ na realizowany w nim repertuar, grając i reżyserując. Był w zespołach aktorskich kolejno: w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi, w Teatrze STU i Starym Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie, Teatrze Rozmaitości i Nowym Teatrze w Warszawie. Wyreżyserowany przez niego wspólnie z Aleksandrą Popławską spektakl *Generał*, który miał premierę w warszawskim Teatrze IMKA, zdobył Główną Nagrodę na Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych „R@Port” w Gdyni, a Kalita za rolę Generała otrzymał Nagrodę im. Aleksandra Zelwerowicza i nagrodę aktorską w Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (oraz wyróżnienie za reżyserię).

Szerokiej publiczności jest też znany z ról filmowych i telewizyjnych. Zagrał między innymi w filmach: *Jedyny gatunek w rodzaju człowieka*, *Inni Ludzie*, *Hiacynt*, *Zaćma*; w serialach: *Ultraviolet*, *Wataha*, *Samo życie*, *Belfer*, *Młody Piłsudski*, *Na Wspólnej*, w spektaklach Teatru Telewizji m.in.: *Raskolnikow*, *Rewizor*, *Karski*.

foto: Daria Kowalczyk

foto: Anna Powłowska

Paulina Holtz

Aktorka teatralna, telewizyjna i filmowa. Debiutowała jako kilkulatka w telewizyjnym spektaklu *Małżeństwo Marii P.* w reż. Piotra Cieślaka, a na scenie (Teatr Powszechny) jako dziesięciolatka w spektaklu *Romeo i Julia* w reżyserii Andrzeja Wajdy rolę Pazia. Jako dwunastolatka zaczęła pracę w telenoweli *Klan*. W 2002

roku ukończyła Akademię Teatralną im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie, a następnie przez wiele sezonów była etatowo związana z Teatrem Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, gdzie miała okazję pracować z Piotrem Cieplakiem, Michałem Zadara, Anną Augustynowicz, Iwoną Kempą,

Małgorzatą Bogajewską, Grzegorzem Wiśniewskim, Waldemarem Śmigasiewiczem, Robertem Glińskim, Markiem Fiedorem i innymi wybitnymi twórcami i twórczyniami. Laureatka „Feliixa Warszawskiego” za najlepszy „debiut teatralny do 5 lat po dyplomie”. Od kilku lat z wyboru nie jest związana z żadnym teatrem etatowo. Pojawia się regularnie na wielu warszawskich scenach: w OCH-Teatrze, teatrach Polonia, Kamienica, Capitol, Młyn i w licznych niezależnych spektaklach na scenach w całej Polsce. Jej głosem mówią w polskiej wersji językowej m.in. filmowe *Gamora* i *Ahsoka*, a nadto Królowa Meve w grze komputerowej *Wojna krwi: wiedźmińskie opowieści* czy *Czarodziejka w grze Diablo IV*. Jako lektorka nagrała ponad 100 audiobooków i została wyróżniona nagrodą magazynu „Pocisk” dla najlepszej lektorki audiobooków kryminalnych, nagrodą Best Audio serwisu Empik Go, a wydawcy na gali Pick a voice przyznali jej miano „Złotego głosu”. Prywatnie jest instruktorką strzelectwa i treningu siłowego, a jej pasją jest fotografia. W Teatrze Komedia występuje w *Śnie nocy letniej* Shakespeare’a w reżyserii Michała Zadary.

Agnieszka Skrzypczak

Absolwentka Wydziału Aktorskiego w PWSFTviT w Łodzi (2013), gdzie obecnie wykłada przedmiot „proza”. Aktorka Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi, w którym debiutowała jeszcze jako studentka rolę Jean w *Gorącym lecie w Oklahomie*. Współpracuje z Teatrem Kamila Maćkowiaka. Na koncie ma wiele ważnych

rol i nagród – najcenniejsze przyniósł jej monodram *Marzenie Nataszy* w reż. Nikołaja Kolady, uhonorowany między innymi Nagrodą im. Andrzeja Nardellego za najlepszy debiut na scenach dramatycznych w sezonie 2012/2013 oraz Nagrodą Główną na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym Współczesnej Dramaturgii „Kolada-Plays” w Jekaterynburgu (2013). Ponadto laureatka nagrody Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wybitne osiągnięcia artystyczne dla studentów uczelni artystycznych, prestiżowej Nagrody im. Leona Schillera „za talent, oddanie sztuce, artystyczną odwagę i gwarancję aktorstwa najwyższej próby” (2019). dwukrotna laureatka Złotej Maski (2013, 2019). Jej drugi monodram *Ifigenia ze Splott* Gary’ego Owena w reż. Filipa Geldona miał prapremierę w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi we wrześniu 2023 roku i spotyka się z bardzo dobrymi recenzjami oraz odbiorem widzów. Na scenie Teatru Komedia można ją oglądać w spektaklach: *Czego nie widać* Frayna w reżyserii Piotra Cieplaka i *Karnawał warszawski* Danielewskiego w reżyserii Sławomira Narlocha.

foto: Marek Zimkiewicz

Julia Banasiewicz

Studentka V roku Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Laureatka Grand Prix za rolę Arkadiny w spektaklu *Mewa* w reż. Katarzyny Minkowskiej na 43. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi.

Gra na scenie Teatru Collegium Nobilium w Kosmosie Witolda Gombrowicza w reż. Waldemara Śmigasiewicza oraz w *Wenus w futrze*, którego jest również reżyserką i producentką.

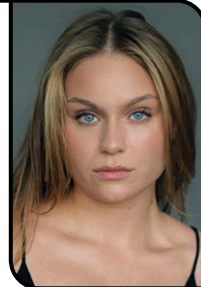

foto: Hanna Szugot

Filip Lipiecki

Urodzony w 1995 roku w Gdańsku. Aktor filmowy, teatralny, dubbingowy oraz producent kreatywny. Absolwent Theatre & Performance Studies w University of Warwick w Coventry (2016) oraz Wydziału Aktorskiego Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie.

Wraz z zespołem nagrodzonego na XI Forum Młodej Reżyserii w Krakowie spektaklu *Ojcowie* uczestniczył w prezentacjach przedstawienia w całej Polsce. Współpracuje z Teatrem BARAKAH w Krakowie. Znany z roli głównego antagonisty w filmie *Freestyle* (reż. Maciek Bochniak) oraz z roli w serialu *Emigracja XD* (reż. Łukasz Kościński). Jego monodram *Ashes* został zaprezentowany w ramach festiwali: Prague Fringe Festival, International Festival of Arts Schools Artorium w Bańskiej Bystrzycy oraz Fuse International w Londynie. Posiada poziom C2 w trzech językach. W obsypanej nagrodami *Zemście* Fredry w reżyserii Michała Zadary na scenie Komedii wciela się w postać Wacława.

fol. Katarzyna Wićmańska

Robert Ostolski

Ukończył Wydział Aktorski Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie – Filia we Wrocławiu w 1995 roku. Pracę na scenie rozpoczął w Lubuskim Teatrze im. Leona Kruczkowskiego w Zielonej Górze musicaliem dla dzieci *Szalona klasa* w reżyserii Ewy Marcinkówny. Dwa sezony spędził w Teatrze Lubuskim

pod dyktando Waldemara Matuszewskiego i Piotra Bogusława Jędrzejczaka. W tym czasie zagrał m.in.: Hajmona w *Antygonie* i Wacława w *Zemście* w reżyserii Waldemara Matuszewskiego oraz Prosiaczka w *Kubusiu Puchatku* w reżyserii Piotra Szczerskiego. Pracował też w Teatrze im. Stefana Żeromskiego w Kielcach, gdzie zagrał 5 głównych ról (m.in.: Pierre'a Brochant w komedii *Kolacja dla głupca* w reżyserii Ewy Marcinkówny).

W sezonie 1998/1999 został aktorem Teatru Nowego w Łodzi, gdzie zagrał Walentego w *Fauście* w reżyserii Zdzisława Jaskuły. W sezonie 1999/2000 związany z Teatrem Ochoty w Warszawie, występował m.in. w *Ślubach pańskich* i *Hamlecie* w reżyserii Tomasza Mędrzaka, *Iwanowie* w reżyserii Eugeniusza Korina, *Kartotece* w reżyserii Krzysztofa Galosa. Grał również gościnnie w Teatrze Powszechnym im. Jana Kochanowskiego w Radomiu: w *Emigrantach* w reżyserii Krzysztofa Galosa i farsie *Mayday* w reżyserii Andrzeja Zaorskiego. Widzom dużego ekranu jest znany m.in. z filmów: *Enen*, *Plac Zbawiciela*, *Ja wam pokażę*, *Pornografia*, *Rób swoje, ryzyko jest twoje*, *Cud Purymowy*, *Święta Polskie* i *Torowisko* oraz seriali telewizyjnych: *Ludzie Chudego*, *Ranczo*, *Hotel 52*, *Ten ratuje cały świat*, *Na dobre i na złe*, *Klan*, *Odwroćni*, *Samo życie*, *2XL*.

W Teatrze Komedia zagrał w przedstawieniu *La cage aux folles* – *Klatka wariatek* w reżyserii Grzegorza Chrapkiewicza, spektaklach reżyserowanych przez Tomasza Dutkiewicza – *Fotki z wakacji*, *Zorro*, *Człowiek dwóch szefów*, *Komedia o napadzie na bank*, *O sole mio*, czyli *nikt nie kocha tak jak tenor*, w programie komediowym *Kanał nova Polska*, w *Jak się starzeć bez godności* w reżyserii Macieja Podstawnego oraz w *Zemście* w reżyserii Michała Zadary.

fol. Dawid Stube

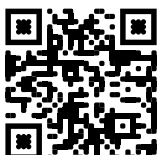
Uśmiech w prezencie miejcie na względzie!

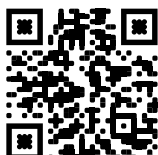
Teatralny voucher to świetny pomysł na upominek!

Obdarowani voucherem sami decydują,
co chcą obejrzeć na scenie Komedii,
a Ty dostarczasz im okazji do śmiechu,
relaksu i wzruszeń.

Dowiedz się więcej
o komediowych
voucherach:

Sprawdź
komediowy
repertuar:

TworzyMY Komedie

Krzysztof Wiśniewski
dyrektor Teatru

Aneta Groszyńska-Kącka
zastępczyni dyrektora
ds. artystycznych

Łukasz Orłowski
zastępca dyrektora ds. rozwoju
i komunikacji

Lidia Truszkowska
główna księgowa

Monika Jakubczyk
zastępczyni głównej księgowej

Danuta Pszczołkowska
specjalistka ds. płac

Elwira Boruch
specjalistka ds. rozliczeń
z kontrahentami oraz Vat

Elżbieta Jurkowska
specjalistka ds. księgowości

Marta Dudek
radczyni prawna

Małgorzata Kondracka
specjalistka ds. obsługi sekretariatu

Milena Chodowicz
kierowniczka Działu Administracji

Piotr Sykon
specjalista ds. administracji

Anna Andracka
kierowniczka Działu Komunikacji,
Marketingu i Sprzedaży

Agnieszka Butowska
zastępczyni Kierowniczkę Działu
Komunikacji, Marketingu i Sprzedaży

Justyna Piliszek
starsza specjalistka ds. sprzedaży
i rozwoju publiczności

Anna Hautz
specjalistka ds. komunikacji i ePR

Beata Ptak
specjalistka ds. sprzedaży
indywidualnej i grupowej/kasjerka

Martyna Ptak
specjalistka ds. sprzedaży, kasjerka

Robert Ostolski
kierownik Działu Koordynacji Pracy /
inspicjent

Aleksandra Maron
koordynatorka Małej Sceny,
inspicjentka

Martyna Mielnik
inspicjentka

Justyna Pankiewicz
kierowniczka Działu Produkcji

Ewa Piórek
zastępczyni kierowniczki Działu
Produkcji

Marta Kostoń
producentka

Joanna Adamiec
specjalistka ds. impresariatu

Marcin Gajewski
kierownik techniczny

Paweł Stefaniak
kierownik obsługi sceny

Donald Klepczarek
kierownik pracowni oświetleniowej

Marcin Bociński
kierownik pracowni audiowizualnej

Marek Klepczarek
starszy specjalista realizator światła

Szymon Bogusz
specjalista realizator światła

Mateusz Bagiński
starszy specjalista realizator
audio/video

Olga Rojek
realizatorka audio/video

Krzysztof Iwański
zastępca kierownika sceny, rzemieślnik
teatralny, montażyista sceny

Tomasz Drozdowski
rzemieślnik teatralny, montażyista sceny

Łukasz Kubiak
rekwizytor

Irmína Kurowska
garderobiana

Katarzyna Adamczyk
garderobiana

Magdalena Walędziak
garderobiana

Andrzej Milewski
starszy portier informator

Waldemar Pilich
starszy portier informator

Piotr Skrzypczyk
starszy portier informator

Cezariusz Zieliński
starszy portier informator

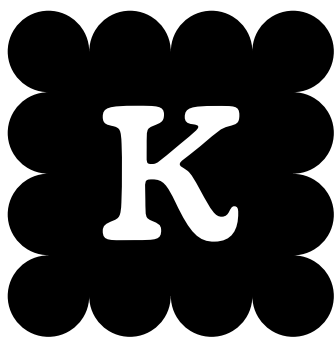
Piotr Szulęcki
portier informator

Agnieszka Grabowska
pracowniczka gospodarcza

Alina Laskus
pracowniczka gospodarcza

Ilona Czeladka
pracowniczka gospodarcza

Anna Wójcik
pracowniczka gospodarcza

Teatr Komedia

teatrkomedia.pl

#niepoważninaserio

instytucja kultury
miasta stołecznego
Warszawy

Partner Teatru

